Dosarul № 2a-289/2024 I instanță
n/c 2-24043469-06-2a-03112024 judecător Pantaz Serghei
judecătoria Anenii Noi
sediul central

D E C I Z I E

29 mai 2025 **mun. Comrat**

Completul de judecată al Curții de Apel Sud, sediul Comrat
În componența:
președintele completului, judecătorul Mironov Andrei
judecătorii Fujenco Dmitri și Colev Grigori
grefier Sobor Marina
cu participarea:
în lipsa părților legal citate

examinând în ședință publică, în ordine de apel, apelul declarat de reclamantul Daniliuc Nicolae împotriva hotărârii judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 27 mai 2024, adoptată pe cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău privind repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată,

audiind raportul judecătorului asupra cauzei și esenței apelului, analizând materialele cauzei,

A C O N S T A T A T:

1. ***<u>Circumstanţele cauzei:</u>***

La data de 05 mai 2023, Daniliuc Nicolae a înaintat în prima instanța o cerere de chemare în judecată către Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău

privind repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat, că la data de 15 octombrie 2019, s-a adresat Procurorului General al Republici Moldova cu o plângere penală, prin care a solicitat a dispune prin ordonanță începerea urmăririi penale în privința judecătorului Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), Alexandru Mardari, în temeiul art. 339 Cod penal al Republicii Moldova – uzurparea puterii judecătorești, soldate cu urmări grave.

Reclamantul susține că au fost încălcate prevederile art.art.19, 254 și 274 Cod de procedură penală, Procurorul General al Republicii Moldova împreună cu procurorii fiind obligat să cerceteze circumstanţele cazului dat complet, obiectiv, sub toate aspectele pentru stabilirea adevărului şi în urma probelor acumulate să dispună prin ordonanţă motivată începerea urmăririi penale sau refuzul de a dispune începerea urmăririi penale.

Reclamantul indică că, la 25 octombrie 2019, a primit o scrisoare de la Procuratura Republicii Moldova, semnată de procurorul Oleg Gavriliţă, prin care s-a refuzat în începerea urmăririi penale pe cazul dat.

Subsecvent, la 13 noiembrie 2019, reclamantul a contestat acțiunile procurorului Oleg Gavriliţă cu o altă plângere, adresată Procurorului General al Republicii Moldova în ordinea art.299/1, 299/2 Cod de procedură penală.

La 20 noiembrie 2019, reclamantul a mai primit o scrisoare de la Procuratura Generală a Republicii Moldova, semnată de un alt procuror, Marcel Dimitraș.

La 09 decembrie 2019, reclamantul a contestat la Judecătoria Chişinău (sediul Ciocana) acţiunile ilegale, abuzive ale Procurorului General al Republicii Moldova, în ordinea articolului 313 Cod de procedură penală al Republicii Moldova.

Se relevă că, prin încheierea Judecătoriei Chişinău (sediul Ciocana) din 13 august 2020, plângerea reclamantului din 09 decembrie 2019, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Reclamantul susține că, Judecătoria Chişinău (sediul Ciocana) a respins plângerea din 09 decembrie 2019, din motiv că toate acțiunile întreprinse de organul de urmărire penală și procurori, au fost efectuate în strictă corespundere cu art.19, 254, 274 Cod de procedură penală, iar argumentele lui Daniliuc Nicolae privitor la faptul că procurorii au încălcat flagrant prevederile art. 19, 254, 265, 274 Cod de procedură penală, au fost considerate ca fiind declarative şi nefondate şi

vin în contradicţie cu faptele constatate pe parcursul examinării plângerii, fiind încălcat în mod flagrant termenul legal de 10 zile de examinare a plângerii din 09 decembrie 2019, stabilit în articolul 313 Cod de procedură penală.

Reclamantul indică că, la 07 septembrie 2020, a atacat cu recurs la Curtea de Apel Chișinău încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 13 august 2020, în ordinea art. 437-451 Cod de procedură penală.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 octombrie 2020, cererea de recurs din 07 septembrie 2020 a fost respinsă ca inadmisibilă, Colegiul penal refuzând să examineze în fond cererea de recurs din 07 septembrie 2020, din motiv că încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 13 august 2020, nu putea fi atacată cu recurs.

S-a menționat că, scrisorile procurorilor Oleg Gavriliţă şi Marcel Dimitraș în cauză au un caracter superficial, iar situaţia de fapt şi de drept este analogică cu cea stabilită de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în paragrafele 90 şi 91 din Hotărârea din 02.11.2010, în cauza Mătăsaru şi Savinschi contra Moldovei, în care la fel se impunea obligaţia pozitivă a statului de a efectua o investigaţie oficială şi multilaterală, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală trebuia să depună eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat şi nu trebuia să se limiteze pe concluzii pripite şi nefondate pentru a refuza începerea oricăror investigaţii, pentru a-şi motiva refuzul în începerea urmăriri penale pe presupuneri şi ipoteze preconcepute.

În acelaşi context, conform prevederilor pct.22 din Hotărârea Plenului Curţii Supreme de Justiţie a RM cu privire la aplicarea de către instanţele internaţionale a unor prevederi ale Convenţiei europene pentru apărarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale nr. 3 din 09.06.2014, în cazul în care instanţele de drept se abţin de a da răspuns special şi explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părţii care a formulat-o, posibilitatea de a cunoaşte dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a articolului 6 paragraful 1 al Convenţiei europene pentru apărarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale. În această ordine de idei, atât organul de urmărire penală, cât şi procurorii nu au oferit un răspuns la toate întrebările formulate de către reclamant, prin ce s-a încălcat articolul 1 al Convenţiei europene pentru apărarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale, şi anume obligaţia generală a statului de a recunoaşte oricărei persoane, aflate sub jurisdicţia sa, drepturile şi libertăţile definite de Convenţie.

Solicită reclamantul admiterea acțiunii și încasarea în mod solidar din contul Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău în beneficiul său suma de 50 000,00 euro cu titlul de prejudiciu moral cauzat prin infracțiune, precum și suma de 20 000,00 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea în baza art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art.1, 6, 13, 41 din CEDO, art. 1, 4, 7, 8, 20 din Constituția Republicii Moldova, art.19, 2006 din Codul civil al Republicii Moldova.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 15 mai 2023, s-a refuzat în primirea cererii de chemare în judecată înaintate de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui RM, Procuraturii RM, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău privind repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2023, s-a ridicat de la examinare în ordine de recurs, prezenta cauză civilă, fiind remisă Curții Supreme de Justiție, pentru soluționarea posibilității strămutării, pentru examinare în altă instanță de același grad, a recursului declarat de Daniliuc Nicolae împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 15 mai 2023.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 08 noiembrie 2023, s-a strămutat de la Curtea de Apel Chișinău, la Curtea de Apel Bălți, pentru examinare în ordine de recurs, cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui RM, Procuraturii RM, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău privind repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 14 decembrie 2023, s-a admis recursul declarat de Daniliuc Nicolae, fiind casată încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 15 mai 2023, cu restituirea spre rejudecare cauza în Judecătoria Chișinău (sediul Centru), în același complet de judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 15 ianuarie 2024, s-a transmis Curții de Apel Chișinău cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae, pentru soluționarea posibilității strămutării cauzei la o altă instanță egală în grad.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 02 aprilie 2024, cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui RM, Procuraturii RM, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău privind repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată, a fost strămutată la Judecătoria Anenii Noi (sediul Central).

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea din 27 mai 2024 a Judecătoriei Anenii Noi sediul central din 27 mai 2024, a fost respinsă integral acțiunea, ca fiind neîntemeiată. (f.d. 102, 107-111)

2. Solicitarea apelantului:

La 26 iunie 2024, Nicolae Daniliuc a declarat apel împotriva hotărârii din 27 mai 2024 a Judecătoriei Anenii Noi sediul central, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a cerinţelor din acţiune. (f.d. 114-115)

Menționează, că faptul dat îl consideră ca fiind un abuz și aberații ale instanței de fond.

Indică, că în cererea de chemare în judecată, reclamantul Nicolae Daniliuc, nu a invocat ca circumstanță de drept în susținerea pretențiilor înaintate prevederile Legii nr.1545 din 25 februarie 1998.

A invocat, ca circumstanțe de drept în susținerea pretențiilor înaintate prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. art. 1, 5, 6, 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. art. 1, 4, 7, 8, 20, 24, 25, 53 din Constituția Republicii Moldova, art. art. 19, 2006, 2007 Cod civil al Republicii Moldova.

Menționează, că este numai dreptul exclusiv al reclamantului de a formula pretenții, de a decide împotriva cui formulează aceste pretenții și de a invoca circumstanțele de fapt și de drept în susținerea pretențiilor formulate. Nu are nici un drept legal instanța de judecată să se implice abuziv și să modifice așa cum dorește pretențiile înaintate, împotriva cui sunt formulate pretențiile și să modifice circumstanțele de fapt și de drept invocate de către reclamant în susținerea pretențiilor înaintate.

Indică, că instanța de fond a respins integral acțiunea din motivul că în speța dată nu a fost săvârșită careva infracțiune.

Susține, că atât timp cât nu există o ordonanță motivată definitivă și irevocabilă a procurorilor de refuz în pornirea urmăririi penale - există o bănuială rezonabilă că în speța dată a fost săvârșită o infracțiune.

Consideră, că în speța dată există o infracțiune prevăzută de art. 339 din Codul penal al Republicii Moldova, există toate elementele constitutive a infracțiunii vizate – uzurparea puterii judecătorești, soldată cu urmări grave.

Faptul că procurorii refuză categoric să adopte o ordonanță motivată de refuz în pornirea urmăririi penale pe cazul dat, nu rezultă că în speța dată nu a fost săvârșită o infracțiune, prevăzută de art. 339 din Codul penal al Republicii Moldova.

Informează instanța de apel că la 08 iunie 2019 Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Hotărârea nr.39 prin care a fost adoptată Declarația cu privire la recunoașterea caracterului captiv al statului Republica Moldova, prin care a fost denunțat fostul regim oligarhic, condus de liderul Partidului Democrat din Moldova Vladimir Plahotniuc, care se face vinovat de controlul ilegal anticonstituțional exercitat asupra sistemului judecătoresc.

La 08 iunie 2019, când Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Hotărârea nr.39 prin care a fost adoptată Declarația cu privire la recunoașterea caracterului captiv al statului Republica Moldova, prin care a fost denunțat fostul regim oligarhic, condus de liderul Partidului Democrat din Moldova Vladimir Plahotniuc, care se face vinovat de controlul ilegal și anticonstituțional exercitat asupra sistemului judecătoresc, poporul Republicii Moldova prin reprezentanții săi legali în Parlamentul Republicii Moldova – deputații din Parlamentul Republicii Moldova – au acordat un vot de neîncredere întregului sistem judecătoresc din Republica Moldova, corupt și incompetent.

Poporul Republicii Moldova la 08 iunie 2019 prin vot majoritar și incontestabil a declarat – sistemul judecătoresc capturat, corupt și incompetent, iar pe acei eroi naționali care au înfăptuit și înfăptuiesc, chipurile, justiția în Republica Moldova – corupți, incompetenți, fără onoare și demnitate.

Comunică instanței de apel că Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr.39 prin care din 08 iunie 2019 nu a fost abrogată de nimeni, este în vigoare și în prezent și produce efecte juridice pe întreg teritoriul Republicii Moldova.

Își întemeiază apelul pe prevederile articolului 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. art. 6, 13, 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, articolului 1 al Primului Protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. art. 1, 4, 7, 8, 20 din Constituția Republicii Moldova, art. art. 19, 2006 Cod civil al Republicii Moldova, art. art. 357-396 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova.

Prin încheierea din 09 septembrie 2024 a Curţii de Apel Chişinău, s-a ridicat de la examinare prezenta cauză civilă, în ordine de apel şi s-a remis Curţii Supreme de Justiţie, pentru examinarea chestiunii privind strămutarea cauzei de la Curtea de Apel Chişinău, la o altă instanţă egală în grad. (f.d. 120-121)

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 10 octombrie 2024, cauza a fost strămutată de la Curtea de Apel Chișinău la Curtea de Apel Comrat pentru examinarea apelului. (f.d. 130-134)

La 03 noiembrie 2024 cauza dată civilă a parvenit în adresa Curții de Apel Comrat pentru examinarea apelului sus indicat. (f.d. 136)

La data de 25 noiembrie 2024, Judecătoria Chișinău a înaintat referință asupra apelului din speță prin care a solicitat: respingerea cererii de apel înaintată de Daniliuc Nicolae, cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond. (f.d.160-162)

În motivarea referinței s-a indicat, că hotărârea contestată a instanței de fond o consideră ca fiind una întemeiată și care urmează a fi menținută, cu respingerea cererii de apel depuse, ca fiind neîntemeiată.

Menționează, că obiectul prezentului litigiu îl constituie constatarea și repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale instanțelor judecătorești și instituția Procuraturii Republicii Moldova.

Susține, că la înaintarea cererii de apel, apelantul susține că instanța de fond a respins acțiunea, invocând ca circumstanță de drept prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. Iar în cererea de chemare în judecată din 05 mai 2023 nu a invocat ca circumstanță de drept în susținerea pretențiilor înaintate, prevederile Legii nr. 1545.

Menționează, că apelantul a mai invocat ca circumstanțe de drept, în

susținerea pretențiilor înaintate, prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. art. 1, 5, 6, 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. art. 1, 4, 7, 8, 20, 24, 25, 53 din Constituția Republici Moldova, art. art. 19, 2006, 2007 din Codul Civil al Republicii Moldova.

Susține Daniliuc Nicolae că este numai dreptul exclusiv al reclamantului de a formula pretenții, de a decide împotriva cui formulează aceste pretenții și de a invoca circumstanțele de fapt și de drept în susținerea pretențiilor formulate. Și nu are nici un drept legal instanța de judecată să se implice abuziv și să modifice pretențiile înaintate, precum și circumstanțele de fapt și de drept invocate susținerea acestora.

Așadar, în conformitate cu art. 19 alin.(1) Cod civil în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.

Potrivit art. l din Legea nr.1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul și condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale și contravenționale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești.

Totodată, conform art.5 alin.(l) al Legii nr. 1545/1998, cauzele cu privire la repararea prejudiciului material și moral se examinează în conformitate cu normele de procedură civilă în vigoare. Organul care reprezintă statul în instanța de judecată pe această categorie de cauze este Ministerul Justiției.

Consideră că pretențiile apelantului față de Judecătoria Chișinău nu pot fi admise, or, potrivit Legii enunțate mai sus (nr.1545 din 25.02.1998), organul care reprezintă statul în acțiunile cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale procuraturii și a instanțelor judecătorești este Ministerul Justiției al Republicii Moldova, motiv pentru care conchide necesitatea menținerii soluției adoptate de prima instanță, cu respingerea pretențiilor apelantului față de Judecătoria Chișinău, ca fiind neîntemeiate, or, sunt înaintate împotriva pârâtului necorespunzător.

Susține, că cererea de apel înaintată de Daniliuc Nicolae, împotriva hotărârii Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 27 mai 2024 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău cu privire la repararea prejudiciului material și moral, cauzat prin infracțiune, compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică, este una neîntemeiată și care urmează a fi respinsă, cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond.

La data de 02 decembrie 2024, ***aparatul Președintelui Republicii Moldova*** a depus referință asupra apelului indicat supra, prin care a solicitat: respingerea cererii de apel cu menținerea în vigoare a hotărârii Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 27 mai 2024. (f.d. 166-169)

Menționează, că examinând cererea de apel, consideră că aceasta este neîntemeiată, iar concluziile primei instanțe expuse în hotărâre, corespund circumstanțelor de fapt și de drept.

Susține, că instanța, reieșind din conținutul cererii de chemare în judecată depuse de Nicolae Daniliuc împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții Supreme de Justiție, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău privind repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, precum și încasarea cheltuielilor de asistență juridică, iar în susținerea poziției sale a invocat prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1, 6, 13, 41 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, art. 1, 4, 7, 8, 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 19, 2006 Cod civil al RM, invocând dezacordul cu actele judecătorești pronunțate pe marginea examinării plângerii sale împotriva acțiunilor/inacțiunilor organului de urmărire penală, ale procuraturii și ale procurorului ierarhic superior, plângerea depusă în baza art. 313 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de judecată a reținut că circumstanțele invocate în cererea de chemare în judecată nu se încadrează în condițiile apariției dreptului la repararea prejudiciului moral și nu implică răspunderea statului, pentru un eventual prejudiciu material și moral suportat or, actul judecătoresc nu poate face obiectul unor acțiuni de răspundere materială și morală, cu excepția cazului în care vina

este dovedită printr-o sentință judecătorească, iar cu referire la pretinsa încălcare a drepturilor garantate de lege, se referă în întregime la fondul actelor judiciare, la motivarea soluției instanței, la prevederile legale, care în opinia apelantului urmau a fi aplicate raportului juridic însă, potrivit principiilor constituționale, nimeni, în afara instanțelor judecătorești, în ordinea și procedura stabilită de atac, nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor la instanțele judecătorești competente sau să se expună asupra legalității și temeiniciei hotărârilor emise.

Consideră că pretențiile apelantului nu se încadrează în baza prevederilor art. 2006 din Codul Civil, or potrivit conținutului normei legale citate, o condiție pentru dispunerea reparării prejudiciului constituie existența unui delict civil, iar, în speță, apelantul a omis în a demonstra existența unei fapte ilicite și legătura dintre fapta ilicită și pretinsul prejudiciu cauzat, pe când, potrivit art. 118 alin. (1) Cod procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar simplul dezacord al apelantului cu actele procesuale emise de organele procuraturii și instanțele de judecată, nu este suficient pentru a-1 considera ilegal sau pentru antrenarea răspunderii statului.

Menționează, că reieșind din cererea de chemare în judecată înaintată de Daniliuc Nicolae, dânsul a solicitat compensarea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și a cheltuielilor de asistență juridică, invocând în acest sens dezacordul cu încheierile judecătorului de instrucție, iar cerințele invocate nu cad sub incidența prevederilor Legii nr. 1545/1998 și Legii nr. 87 din 21.04.2011, dat fiind faptul, că angajarea răspunderii statului pentru recuperarea prejudiciului cauzat prin aceste acțiuni survin doar în cazurile strict prevăzute de lege, iar situația expusă în cauză nu se încadrează în prevederile art. 3 a Legii nr. 1545/1998 și art. 2 a Legii 87 din 21.04.2011, or, simplul dezacord cu actele judecătorești adoptate, nu intră în câmpul aplicării Legii nr. 1545/1998 și Legii nr. 87 din 21.04.2011.

Susține, că instanța de fond a conchis că cererea de chemare în judecată înaintată de Nicolae Daniliuc cu privire la repararea prejudiciului material și moral, cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică, este înaintată împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții Supreme de Justiție, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău, contrar normelor legale în vigoare, or normele legale citate mai sus acordă persoanei dreptul de a pretinde la repararea prejudiciului moral cauzat, doar în cazul în care în privința acestuia a fost aplicată o ilegalitate, pe când în speță,

reclamantul doar reclamă că cererea sa nu a fost soluționată conform așteptărilor proprii, în sensul pornirii cauzelor penale, fapt ce nu poate fi calificat drept temei de plată a despăgubirilor.

Consideră, că instanța de fond corect a reținut faptul că situația descrisă și invocată de către Nicolae Daniliuc nu se încadrează în condițiile apariției dreptului la repararea prejudiciului moral și nu implică răspunderea statului în persoana Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău, pentru un eventual prejudiciu material și moral suportat de către apelant, deoarece refuzul în pornirea urmăririi penale pentru circumstanțele invocate a fost verificat în cadrul procedurilor de control, pe cale judiciară, fapt ce exclude răspunderea patrimonială a statului.

Astfel, se reține că la adoptarea hotărârii contestate, instanța de fond a aplicat corect prevederile legale incidente speței litigiului și le-a dat o apreciere corectă.

Consideră, că cererea de chemare în judecată a fost depusă contrar normelor legale în vigoare, prin urmare, este cert faptul că Nicolae Daniliuc nu este în drept să pretindă la repararea prejudiciului moral, or, în raport cu aceasta nu au fost identificate careva acțiuni de constrângere, vătămare, sau altele acțiuni ilegale prevăzute expres de lege, din care motive circumstanțele faptice nu pot constitui temei pentru plata unor despăgubiri.

Susține, că instanța de fond a apreciat corect și multiaspectual argumentele înaintate în cererea de chemare în judecată.

Pe cale de consecință, având în vedere faptul că de către prima instanță au fost elucidate toate circumstanțele importante ale cauzei, normele de drept material fiind aplicate corect, în circumstanțele în care, cererea de apel declarată nu indică careva temeiuri de fapt și de drept care ar întruni temeiuri de anulare a hotărârii contestate, iar argumentele invocate în cererea de apel poartă un caracter declarativ, consideră că cererea de apel urmează a fi respinsă și menținută hotărârea Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 16 iulie 2024.

3. ***<u>Termenul de declarare a apelului:</u>***

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) Cod de procedură civilă, *termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.*

Completul de judecată conchide, că potrivit materialelor cauzei, la data de 27 mai 2024, judecătoria Anenii Noi, sediul central a pronunțat dispozitivul hotărârii,

astfel, instanţa de apel conchide apelul înaintat la data de 26 iunie 2024, de către Daniliuc Nicolae ca fiind depus în termenul legal prevăzut.

4. <u>Argumentele părţilor:</u>

În ședința de judecată a instanței de apel Daniliuc Nicolae, precum și reprezentanții Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău fiind citați legal despre data, ora și locul examinării cauzei, nu s-au prezentat.

Reieșind din prevederile art. 379 alin. (2) Cod de procedură civilă, unde se indică că *neprezentarea în şedinţă de judecată a apelantului sau intimatului, a reprezentanţilor acestora, precum şi a unui alt participant la proces, citaţi legal despre locul, data şi ora şedinţei, nu împiedică judecarea apelului*, Completul de judecată a decis examinarea cauzei în lipsa părților legal citate și care nu s-au prezentat la proces.

5. <u>Aprecierea instanței de apel:</u>

Analizând legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de apelant în cererea de apel și a materialelor din dosar, Completul de judecată concluzionează că apelul declarat de Daniliuc Nicolae urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Anenii Noi, sediul central din 27 mai 2024, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 385 lit. a) Cod de procedură civilă, *instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe*.

În conformitate cu prevederile art. 25 alin. (1) Cod de procedură civilă, *instanţa trebuie să cerceteze direct şi nemijlocit probele, să asculte explicaţiile părţilor şi intervenienţilor, depoziţiile martorilor, concluziile expertului, consultaţiile şi explicaţiile specialistului, să ia cunoştinţă de înscrisuri, să cerceteze probele materiale, să audieze înregistrările audio şi să vizioneze înregistrările video, să emită hotărârea numai în temeiul circumstanţelor constatate şi al probelor cercetate şi verificate în şedinţă de judecată.*

Potrivit art. 117 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, *probe în cauze civile sânt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor*

şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.

Conform art. 118 alin. (1) și (3) Cod de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.*

Conform prevederilor art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.*

În temeiul art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, *la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluționării cauzei şi admisibilitatea acţiunii*.

Conform art. 373 alin. (1), (2) și (5) Cod de procedură civilă, *instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. Instanţa de apel este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Potrivit art. 6 § 1 CEDO, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil. Dreptul la un proces echitabil vizează respectarea principiului egalității armelor, unde fiecare din părţi urmează să obțină posibilitatea de a-şi prezenta cauza în condiţii egale, care să nu o plaseze într-o situație net dezavantajoasă în raport cu partea adversă.

Completul de judecată constată, că respectiva normă garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligațiilor instanţei de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a

circumstanțelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicții între motivare şi dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în fața eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind unicul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

Instanța de apel remarcă că, hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei și care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet și au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei.

În conformitate cu prevederile art. 239 din Codul de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată*.

Astfel, prevederea legală enunțată mai sus în mod expres, obligă instanţa de apel să verifice circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul celor relatate, Completul de judecată reține că sarcina instanţei de apel derivă reieșind din dispozițiile art. 373 din Codul de procedură civilă, în condiţiile în care instanţa de fond a soluţionat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acțiunii în raport cu concluziile reținute de către aceasta.

Respectiv, conform practicii CtEDO instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de instanţa inferioară, (cauza *Hirro Balani contra Spaniei,* nr.18064/91 din 09 decembrie 1994, §27; cauza *Georgiadis contra Greciei,* nr. 21522/93 din 29 mai 1997, §43).

La caz, instanţa de apel verificând în raport cu prevederile art. 238-241 Cod de procedură civilă, legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanțe, constată că aceasta ***urmează a fi menținută***, or, concluziile primei instanțe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei, normele de drept material fiind aplicate corect.

Completul de judecată judiciar reține că, prima instanţă a constatat şi a elucidat pe deplin circumstanţele de fapt importante pentru soluţionarea cauzei, a aplicat corect normele de drept material şi a respectat normele de drept procedural la judecarea speței.

Subsecvent, instanța de apel constată, că la data de 05 mai 2023, Daniliuc Nicolae a înaintat în prima instanța o cerere de chemare în judecată către Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău privind repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 27 mai 2024 a Judecătoriei Anenii Noi sediul central din 27 mai 2024 cererea de chemare în judecată depusă de către Daniliuc Nicolae către Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău privind repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată, s-a respins ca neîntemeiată. (f.d. 102, 107-111)

La 26 iunie 2024, Nicolae Daniliuc a declarat apel împotriva hotărârii din 27 mai 2024 a Judecătoriei Anenii Noi sediul central, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a cerinţelor din acţiune. (f.d. 114-115)

Completul de judecată constată că, argumentele invocate în apel nu sunt temeinice și plauzibile, pentru a fi admise, cu casarea hotărârii instanței de fond, la această concluzie instanța de apel a ajuns, pentru motivele ce preced.

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, *orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime*.

Potrivit art. 15 alin. (1), (2) Cod civil, *apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară. Modul de soluționare a litigiului dintre părți până la adresare în instanță de judecată poate fi prevăzut prin lege sau contract*.

Completul de judecată de apel constată, că formulând prezenta acțiune împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău, Daniliuc Nicolae pretinde la repararea prejudiciului legat de examinarea plângerii penale din 15 octombrie 2019, în corespundere cu prevederile art. 19, 254, 274, 313, 437-451 Cod de procedură penală, precum și încasarea prejudiciului moral rezultat din erorile

săvârșite la examinarea plângerii penale de către procurori și instanțele de judecată în sumă de 50 000 Euro și a cheltuielilor de judecată pentru asistența juridică în sumă de 20 000 lei.

Potrivit materialelor cauzei, instanța de apel constată, că drept temei pentru înaintarea acțiunii invocate supra, apelant invocă faptul, că la 15 octombrie 2019 s-a adresat către Procurorul General al Republicii Moldova cu o plângere penală, solicitând dispunerea începerii urmăririi penale în privința judecătorului Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), Alexandru Mardari, în temeiul art. 339 Cod penal. (f.d.15-18)

Completul de judecată atestă, că prin răspunsul cu nr. nr.22-231/16-960 din 25 octombrie 2019, expediat în adresa lui Daniliuc Nicolae, semnat de procurorul în secția reprezentare în procedurile non-penale și implementare CEDO, Gavriliță Oleg, s-a conchis despre inadmisibilitatea intervenirii organelor procuraturii la aprecierea legalității sau, după caz, a ilegalității hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) nr.2-8093/19 din 13.09.2019, inclusiv lipsa evidentă a vreunor temeiuri pentru a iniția un proces în privința judecătorului indicat în plângere. De asemenea, Daniliuc Nicolae a fost informat despre faptul că toate alegațiile privind pretinsa ilegalitate a actului judecătoresc de dispoziție menționat, pot fi invocate în fața instanței de apel, drept expres specificat în dispozitivul hotărârii. (f.d.19)

La data de 13 noiembrie 2019, Daniliuc Nicolae a depus o plângere împotriva acțiunilor considerate abuzive și ilegale ale procurorului Oleg Gavriliță, în ordinea art. 299^1, art. 299^2 Cod de procedură penală, la procurorul ierarhic superior. (f.d.20-21)

Prin răspunsul cu nr. nr.22-231/16-1037 din 20 noiembrie 2019, expediat în adresa lui Daniliuc Nicolae, semnat de procurorul-șef al secției reprezentare în procedurile non-penale și implementare CEDO Marcel Dimitraș, s-a constatat că răspunsul Procuraturii Generale din 25.10.2019, este legal și nu sunt careva temeiuri de reacționare a procurorului pe rezultatele examinării petiției înaintate. (f.d.22)

Completul de judecată atestă, că la data de 09 decembrie 2019, Daniliuc Nicolae s-a adresat Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, în ordinea art. 313 Cod de procedură penală, cu obligarea organului de urmărire penală să înregistreze plângerea conform art.274 Cod de procedură penală și să cerceteze cazul sub toate aspectele. (f.d.23-25)

La data de 13 august 2020, a fost emisă încheierea judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana nr.10-1156/2020, prin care s-a respins plângerea declarată de către Nicolae Daniliuc, în ordinea art. 313 Cod de procedură penală ca fiind neîntemeiată. (f.d. 26-27)

La 07 septembrie 2020, reclamantul Daniliuc Nicolae, a atacat cu recurs la Curtea de Apel Chișinău încheierea din 13 august 2020 a Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana), cu solicitarea casării integrale a încheierii judecătorești și admiterea plângerii în sensul formulat, încheierea fiind irevocabilă. (f.d.28-33)

Ulterior, la 07 octombrie 2020 a fost emisă decizia Curții de Apel Chișinău nr.10r-786/2020 prin care s-a respins ca inadmisibil recursul declarat de Daniliuc Nicolae, decizia fiind irevocabilă. (f.d. 34-36)

Subsecvent, Completul de judecată reține, că potrivit art. 8 al Declarației Universale a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul să se adreseze în mod efectiv instanțelor judiciare competente împotriva actelor care violează drepturile fundamentale ce îi sunt recunoscute prin constituție sau prin lege.

În conformitate cu art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice din 16 decembrie 1966, *toți oamenii surit egali în fața tribunalelor şi curților de justiție. Orice persoană are dreptul ca litigiul în care se află să fie examinat în mod echitabil şi public de către un tribunal competent, independent şi imparțial, stabilit prin lege, care să decidă asupra contestărilor privind drepturile şi obligațiile sale cu caracter civil. Şedinţa de judecată poate fi declarată secretă în totalitate sau pentru o parte a desfășurării ei, fie în interesul bunelor moravuri, al ordinii publice sau al securității naționale într-o societate democratică, fie dacă interesele vieții particulare ale părților în cauză o cer, fie în măsura în care tribunalul ar socoti acest lucru ca absolut necesar, când datorită circumstanţelor speciale ale cauzei, publicitatea ar dăuna intereselor justiției; cu toate acestea, pronunțarea oricărei hotărâri în materie penală sau civilă va fi publică, afară de cazurile când interesul minorilor cere să se procedeze altfel sau când procesul se referă la diferende matrimoniale ori la tutela copiilor*.

Conform art. 1, art. 6, art. 13 și art. 41 a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înaltele părți contractante recunosc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în Titlul I al prezentei Convenții. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra

încălcării drepturilor şi obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de şedinţă poate fi interzis presei şi publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părţi a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părţilor la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanţă atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției. Orice persoană acuzată de o infracţiune este prezumată nevinovată până ce vinovăţia sa va fi legal stabilită. Orice acuzat are, în special, dreptul: a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege şi în mod amănunțit, asupra naturii şi cauzei acuzației aduse împotriva sa; b) să dispună de timpul şi de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale; c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el şi, dacă nu dispune de mijloace necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci cînd interesele justiţiei o cer; d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării şi să obţină citarea şi audierea martorilor apărării în aceleaşi condiţii ca şi martorii acuzării; e) să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înţelege sau nu vorbeşte limba folosită la audiere. Orice persoană, ale cărei drepturi şi libertăţi recunoscute de prezenta convenţie au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanţe naţionale, chiar şi atunci cînd încălcarea s-ar datora unor persoane care au acţionat în exercitarea atribuţiilor lor oficiale. Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

Conform art. 1 din Constituția RM, Republica Moldova este un stat suveran și independent, unitar și indivizibil. Forma de guvernământ a statului este republica. Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sânt garantate.

Potrivit art. 4 alin. (1) din Constituția RM, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

Conform art. 7 din Constituția RM, Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și niciun alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.

Corespunzător și art. 8 din Constituția RM prevede respectarea dreptului internațional și a tratatelor internaționale.

Completul de judecată reține că potrivit art. 20 din Constituția RM, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Nicio lege nu poate îngrădi accesul la justiție.

Convenția Europeană a drepturilor omului prevede la art. 6 dreptul persoanei la un proces echitabil. Însă acest drept acoperă un domeniu foarte larg și include mai multe elemente ca accesul liber la justiție în materie civilă și penală; examinarea cauzei în mod echitabil, public și într-un termen rezonabil; examinarea cauzei de către un tribunal independent, imparțial, stabilit prin lege; publicitatea pronunțării hotărârilor judecătorești; prezumția nevinovăției; dreptul persoanei acuzate de a fi informată despre natura acuzației sale, de a beneficia de înlesnirile necesare apărării, de a avea un apărător, de a fi asistat de un interpret, dreptul la contradictorialitatea procesului penal și egalitatea armelor în cadrul acestuia, etc.

Curtea a arătat că pentru ca art. 6 § 1 să fie incident sub aspect civil, trebuie îndeplinite mai multe condiții, și anume: a) să existe o contestație cu privire la un drept ce poate fi revendicat și pus în valoare pe calea unei acțiuni în justiție în sistemul de drept intern; b) contestația să fie reală și serioasă - ea poate să privească atât existența dreptului, cât și întinderea sau modurile în care se exercită acesta; c) rezultatul procedurii să fie direct și determinant cu privire la existenta dreptului.

Aplicarea primului alineat al art. 6 în materie civilă este guvernată de două principii generale – *contestațiile care au un obiect patrimonial vor avea caracter civil și art. 6 nu va fi aplicabil atunci când autoritățile publice își exercită puterea discreționară*.

Potrivit prevederilor art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală, *organul de urmărire penală are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atât circumstanţele care dovedesc vinovăţia bănuitului, învinuitului, inculpatului, cât şi cele care îl dezvinovăţesc, precum şi circumstanţele care îi atenuează sau agravează răspunderea*.

Precăutând și analizând materialele dosarului, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, Completul de judecată de apel apreciază drept ***justă*** concluzia instanței de fond cu privire la faptul că circumstanțele invocate în cererea de chemare în judecată nu se încadrează în condițiile apariției dreptului la repararea prejudiciului moral și nu implică răspunderea statului, pentru un eventual prejudiciu moral suportat.

Or, ***actul judecătoresc*** nu poate face obiectul unor acțiuni de răspundere materială și morală, cu excepția cazului în care *vina este dovedită printr-o sentință judecătorească*, iar cu referire la pretinsa încălcare a drepturilor garantate de lege, se referă în întregime la fondul actelor judiciare, la motivarea soluției instanței, la prevederile legale, care în opinia apelantului urmau a fi aplicate raportului juridic, însă potrivit principiilor constituționale, nimeni în afara instanțelor judecătorești, în ordinea și procedura stabilită de atac, nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor la instanțele judecătorești competente sau să se expună asupra legalității și temeiniciei hotărârilor emise.

Altfel, Completul de judecată conchide că în mod ***corect*** cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune, și încasarea cheltuielilor pentru asistență juridică, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Or, instanța de fond corect a reținut, că „*cerințele invocate nu cad sub incidența prevederilor Legii nr. 1545 din 25.02.1998, dat fiind faptul, că angajarea răspunderii statului pentru recuperarea prejudiciului cauzat prin aceste acțiuni survin doar în cazurile strict prevăzute de lege, iar situația expusă în cauză nu se încadrează în prevederile art. 3 a Legii nr. 1545 din 25.02.1998 și simplul dezacord cu actele procesuale emise de organele procuraturii și instanțele judecătorești, nu intră în câmpul aplicării Legii nr. 1545 din 25.02.1998*".

Astfel, Completul de judecată constată, că normele enunțate de către apelant în cererea de chemare în judecată cât și în apelul înaintat, reglementează în mod generalizat drepturile persoanei căreia îi sunt lezate.

Completul de judecată atestă, că apelantul a invocat în apelul declarat, pentru apărarea drepturilor sale, prevederile art. 2006 Cod civil, contrar faptului dat, instanța de apel reține că pretențiile lui Daniliuc Nicolae nu se încadrează în baza prevederilor art. 2006 Cod civil.

La caz, Completul de judecată stabilește cu certitudine, că dezacordul cu acțiunile întreprinse de organele de stat menționate de apelant ***nu generează o răspundere patrimonială***, astfel, nefiind constatată o încălcare a dreptului la examinarea plângerii penale.

Subsecvent, apelantul Daniliuc Nicolae nu poate pretinde la repararea prejudiciului moral, așa cum din speță, în raport cu apelantul *nu sunt identificate acțiuni de constrângere* sau *vătămare* sau altele prevăzute expres de lege, din care motive, cele enunțate nu pot constitui temei de despăgubire.

Astfel, potrivit prevederilor art. 2006 Cod civil, *(1) Prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau nesoluţionarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică sau de către o persoană cu funcţie de răspundere din cadrul ei se repară integral de autoritatea publică. Persoana cu funcţie de răspundere va răspunde solidar în cazul intenţiei sau culpei grave. (2) Persoanele fizice au dreptul să ceară repararea prejudiciului moral cauzat prin acţiunile indicate la alin.(1). (3) Obligaţia de reparare a prejudiciului nu se naşte în măsura în care cel prejudiciat a omis, cu intenţie ori din culpă gravă, să înlăture prejudiciul prin mijloace legale. (4) În cazul în care o autoritate publică are o obligaţie impusă de un act adoptat în scopul protecţiei contra riscului de producere a unui anumit fel de prejudiciu, ea răspunde pentru prejudiciul de acest fel cauzat sau nepreîntîmpinat prin neexecutarea obligaţiei, cu excepţia cazului cînd autoritatea publică demonstrează că a dat dovadă de diligenţă rezonabilă în executarea obligaţiei. (5) Autoritatea publică nu răspunde pentru prejudiciul cauzat prin adoptarea unui act normativ sau omisiunea de a-l adopta*.

Or, potrivit conținutului normei legale invocate supra, o condiție pentru dispunerea reparării prejudiciului constituie ***existența unui delict civil***, iar, în speță, Daniliuc Nicolae ***a omis în a demonstra existența unei fapte ilicite*** și legătura dintre fapta ilicită invocată și pretinsul prejudiciu cauzat, pe când, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel*, iar simplul dezacord al apelantului cu actele procesuale emise de organele procuraturii și instanțele de judecată, nu este suficient pentru a-l considera ilegal sau pentru antrenarea răspunderii statului.

Subsecvent, Completul de judecată remarcă, că ***apelantul nu a demonstrat întrunirea cumulativă a elementelor răspunderii civile delictuale***, în special, în condițiile în care nu a fost demonstrată fapta ilicită a Statului invocată de către

Daniliuc Nicolae, care să decurgă din încălcarea drepturilor de la art. 19, 254, 274, 313, 437-451 din Codul de procedură penală.

Mai mult ca atât, Completul de judecată reține ca fiind corectă și concluzia instanței de fond cu privire la faptul, că normele legale, acordă persoanei dreptul de a pretinde la repararea prejudiciului material și moral cauzat, doar în cazul în care în privința acesteia a fost aplicată o ilegalitate, pe când în speța dată s-a stabilit că cererea lui Daniliuc Nicolae nu a fost soluționată conform propriilor așteptări, fapt ce nu poate fi calificat drept temei de plată a despăgubirilor, inclusiv prin prisma Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998.

Or, anume în baza acestei legi poate fi reparat prejudiciul, cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti.

Astfel, instanța de judecată corect a reținut faptul, că „*„ reclamantul doar invocă că cererea sa nu a fost soluționată conform propriilor așteptări, în sensul pornirii cauzelor penale, fapt ce nu poate fi calificat drept temei de plată a despăgubirilor*”.

Cât privește alegațiile apelantului în partea ce ține de încasarea cheltuielilor de judecată, Completul de judecată de apel ***găsește justă*** poziția instanței de fond.

Or, având în vedere că instanța a conchis asupra netemeiniciei acțiunii, aceasta nu este îndreptățită să acorde reclamantului careva compensații a cheltuielilor de judecată.

Instanța de apel conchide, că hotărârea instanței de fond este ***clară*** și ***precisă***, se referă la probele administrate în cauză și este în concordanță cu acestea, răspunde în fapt și în drept la toate aspectele incidente în speța vizată, precum și conduce în mod logic și convingător la soluția din dispozitiv.

În această ordine de idei, în viziunea Completul de judecată, toate argumentele și afirmațiile invocate de către apelant pe marginea hotărârii contestate, citate supra, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, iar instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament valabil circumstanțelor speței.

Totodată, Completul de judecată menționează, că în cadrul hotărârii CtEDO în cauza *Van de Hurk contra Țărilor de Jos* din 19 aprilie 1994, înalta Curte a statuat că motivarea hotărârii nu atestă obligația instanței de a da fiecărui argument un răspuns detaliat.

Subsecvent, Completul de judecată reiterează, că concluziile primei instanţe sunt întemeiate şi legale, fiind în concordanță cu prevederile art. 239 Cod de procedură civilă, astfel, hotărârea urmează a fi menținută cu respingerea cererii de apel, ca fiind neîntemeiată.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 385 lit. a), art. art. 389-390, 394, 434 Cod de procedură civilă al RM, Completul de judecată

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de Daniliuc Nicolae.

Se menține hotărârea judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 27 mai 2024, adoptată pe cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău privind repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este definitivă și executorie din momentul pronunțării, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni din momentul comunicării deciziei integrale.

Preşedintele completului,

Judecător:	Judecător:	Judecător:
MIRONOV Andrei	FUJENCO Dmitri	COLEV Grigori